

תפ"ח 43585/02/13 - מדינת ישראל נגד גנאדי פייסחוב, עי"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 43585-02-13 מדינת ישראל נ' אבריאיל (עציר)

בפני כב' השופט אזולאי- אב"ד

כב' השופט זלוצ'ובר

כב' השופטת רז-לוי

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עינת בלנרו

נגד

הנאשם

גנאדי פייסחוב (עציר) עי"י ב"כ עו"ד חן בן חיים

הכרעת דין

ניתן לפרסם את הכרעת הדין, כאשר חל איסור פרסום כל פרט מזהה ביחס למתלוננת, לרבות שמה, מקום מגוריה או כל פרט אחר שעלול להביא לזיהויה.

השופטת י' רז-לוי

ההליך

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו מספר עבירות: עבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)+(4)+סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); עבירת אינוס לפי סעיף 345(ב)(2)+(4)+סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של ניסיון למעשה סדום לפי סעיף 25 וסעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)+(4)+סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(2)+(4)+סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, ועבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק.

המתלוננת היא תושבת עיר בדרום הארץ ילידת 1994. בין הנאשם לבין המתלוננת הייתה היכרות מוקדמת קודם האירועים מושא כתב האישום.

ביום 7.2.2013 הגיעה המתלוננת עם אימה לעיר ... והן התארחו בבית מלון בעיר. בשעות הערב יצרה המתלוננת קשר עם הנאשם והשניים יצאו לבילוי במהלכו פגשו חברים נוספים של הנאשם. בתום הבילוי ליווה הנאשם את המתלוננת בחזרה אל המלון בו לנה עם אמה.

למחרת, ביום 8.2.2013 יצר הנאשם קשר עם המתלוננת והזמין אותה להגיע לפאב ה על מנת לחגוג יום הולדת לאחד מחבריו. המתלוננת הסכימה ובסביבות השעה 22:00 הגיעה אל הפאב האמור ובילתה במקום עם הנאשם וחבריו.

בסביבות השעה 01:30 אמר הנאשם למתלוננת, כי עליו להגיע לדירתו על מנת להביא משם את מתנת יום ההולדת של חברו והציע למתלוננת להתלוות אליו. המתלוננת הסכימה והתלוותה אל הנאשם לנסיעה במונית לכיוון דירתו.

בדרכם, צלצל הטלפון הנייד של המתלוננת פעמים רבות, עד אשר הנאשם כיבה את המכשיר ושם אותו בכיסו. בעודם נוסעים במונית אמר הנאשם למתלוננת שהוא עייף והמתלוננת הציעה לנאשם שתיקה ממנו את המתנה ותמסור אותה לחברו בפאב, שכן הוא נמצא בסמוך למלון בו היא לנה והנאשם הסכים.

המתלוננת והנאשם נכנסו לדירתו של הנאשם והנאשם הראה למתלוננת את חדרי הדירה השונים. כשנכנסו לחדר השינה, לפתע, תפס הנאשם בכוח בצווארה של המתלוננת וחנק אותה, זרק אותה בכוח על המיטה, שלף סכין, הצמיד את הסכין לעינה של המתלוננת ואמר לה: **"זה מה שהולך לקרות, אני הולך לספור עד עשרים ואת הולכת להתפשט"**.

המתלוננת החלה לבכות והנאשם אמר לה: **"שקט, אם את רוצה לחיות כדאי לך לעשות מה שאני אומר. הספקת להכיר אותי ולראות כמה חברים יש לי ועם מי אני מסתובב והבנת שלא כדאי לך להגיד את זה לאף אחד"** או מילים דומות לכך.

לאחר מכן, נעמד הנאשם מעל המתלוננת כשהוא אוחז בסכין בידו, והחל לספור. המתלוננת המפוחדת החלה להתפשט תוך שהיא בוכה ואומרת לנאשם שהיא בתולה, וזאת על מנת שהנאשם יניח לה. הנאשם הוריד את בגדיה של המתלוננת הבוכיה, נצמד אל גופה ואמר לה: **"אל תדאגי אני לא הולך לזין אותך, את רק הולכת למצוץ לי"**.

הנאשם נשכב על המיטה לצד המתלוננת, התפשט, והחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת, כשתוך כדי כך נגע בידיו בחוזקה בחזה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. המתלוננת שוב פרצה בבכי והנאשם איים עליה והורה לה לעשות מה שהוא אומר.

הנאשם שב והחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת תוך שהוא מורה לה **"לבלוע"** את כל איבר המין. המתלוננת חשה שהיא נחנקת והנאשם צעק עליה שתפסיק **"לעשות הצגות"** ותוך שהוא ממשיך להחדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת, חנק אותה, משך בשערה בכוח והיכה אותה בחוזקה בישבנה.

לאחר מכן, אמר הנאשם למתלוננת **"הבטחתי שלא אזיין אותך אבל זה לא אומר שום דבר על חורים אחרים"** ותפס בבטנה של המתלוננת בחוזקה, הוריד את ראשה בכוח כלפי מטה וזאת בכוונה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת.

המתלוננת בכתה והתחננה **"רק לא זה"**, או אז אמר הנאשם למתלוננת שיש לה עשר שניות **"לגרום לו לגמור"** ושוב החדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת תוך שהוא מורה לה להסתכל עליו תוך כדי מעשה, ומאיים עליה.

בשלב כלשהו שוב אחז הנאשם בחוזקה בגופה של המתלוננת, סובב אותה ונשכב מעליה כשהוא נצמד אל גופה מאחור, במטרה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. המתלוננת החלה לבכות ולמלמל **"שמע ישראל"**. בסמוך לאחר מכן הנאשם חדל ממעשיו ואמר למתלוננת: **"תראי מה שקרה לי עכשיו, אני לא נמשך אליך אפילו לא עומד לי"**.

המתלוננת שאלה את הנאשם אם היא יכולה להתלבש, והוא אמר לה להתלבש אך לא ללבוש את חצאיתה, אלא לשכב על המיטה כשלגופה חולצה בלבד. המתלוננת צייתה והנאשם החל לשוחח עם המתלוננת על ה"קמא סוטר", שאל את המתלוננת אם היא שונאת אותו ואם לפני מה שקרה הוא היה מציע לה חברות היא הייתה מסכימה, והמתלוננת השיבה שהיא שונאת אותו ושלא תסכים להיות חברתו. הנאשם אמר למתלוננת שהוא מבין אותה ושם היא שונאת אותו היא יכולה לקום וללכת, ואז המתלוננת אמרה שמאחור ושאמה מחכה לה, והנאשם הסכים שתלך, והיא התלבשה.

בטרם הלכה, אמר לה הנאשם שאם היא הולכת להתלונן נגדו, שתוציא את החתולים שלו, כי אם יעצרו אותו - יישארו מהחתולים רק עצמות. המתלוננת אשר פחדה מהנאשם, אמרה לו שהיא לא תתלונן נגדו ושתשלח לו הודעה אם תחליט שכן, והנאשם אמר לה שאם לא תודיע לו, הוא ידאג "**לחול**" כל דור במשפחה שלה.

המתלוננת ביקשה מהנאשם את מכשיר הטלפון שלה ושאלה אותו היכן היא יכולה לתפוס מונית. הנאשם הצביע דרך החלון לכיוון הרחוב, ושוב איים על המתלוננת בכך שאמר לה שאחיו הצ'צ'נים בחיים לא יתנו שיהיה נגדו משפט ויפגעו במשפחה, ושהוא "**עשה לה טובה**" בכך שלא חדר אליה.

המתלוננת אשר פחדה מאוד מהנאשם ורצתה שיהיו עדים שיראו אותו יחד איתה, ביקשה ממנו ללוות אותה. הנאשם ירד עם המתלוננת אל הרחוב, ושוב איים עליה בכך שלא תגיש נגדו תלונה, וש"**חבל על המשפחה שלה**", כאשר אחר כך הוסיף שהוא מצטער על מה שעשה וביקש שהמתלוננת לא תהרוס לו ולה את החיים.

המתלוננת אמרה לנאשם שהיא תיכנס לקיוסק הסמוך ותזמין משם מונית, והנאשם עזב אותה ושב לדירתו. המתלוננת נכנסה לקיוסק כשהיא בוכה וביקשה מהמוכר להזמין לה מונית. כשהגיעה המונית נסעה המתלוננת ישירות אל בית המלון, העירה את אמה וסיפרה לה על שארע.

הנאשם במענה לכתב האישום כפר במיוחס לו וטען, כי לא ביצע במתלוננת את המעשים שהיא תיארה, כאשר המגע המיני המסוים והראשוני בלבד שהיה ביניהם היה בהסכמתה.

הנאשם אישר, כי בינו לבין המתלוננת הייתה היכרות מוקדמת וכי הם נפגשו באותו היום במועדון ה... ולאחר מכן הלכו לדירתו. עם זאת הנאשם הכחיש, כי ביקש מהמתלוננת להתלוות אליו לדירתו בתואנה ששכח להביא מתנת יום הולדת לחבר שלכבודו נערכה מסיבה במועדון, אלא טען שהמתלוננת היא שחיזרה אחריו במהלך כל אותו הערב וציינה כי משעמם לה וכי היא רוצה ללכת למקום אחר, ואף כפר בכך שנטל את הטלפון הנייד של המתלוננת.

באשר למעשים המיניים הנאשם כפר במעשים שטענה המתלוננת, הכחיש כי ביצע בה את מעשה האינוס הנטען ומעשה הסדום וניסיון למעשה הסדום, כפר באיומים או אלימות כלפי המתלוננת.

מעבר לכך טען כי כל המגע המסוים שהיה בינו לבין המתלוננת היה בהסכמתה. לטענתו, הוא והמתלוננת התיישבו על מיטתו, התנשקו והתגפפו קלות בהסכמתה המלאה ולא היה דבר מעבר לכך.

הנאשם אישר, כי הוא ליווה אותה אל הרחוב, נופף למונית שתעצור, מונית נעצרה, ולאחר מכן לא ראה מה עשתה המתלוננת, ולא ידוע לו אם הלכה לקיוסק או למקום אחר.

סקירת הראיות הרלוונטיות בתמצית

פרשת התביעה

עדות המתלוננת

המתלוננת. במועד האירוע העידה, כי הגיעה לאילת יחד עם אמה ודודתה לסוף שבוע במלון, בו נערך מפגש מסוים אשר היה לאימה ולדודתה עניין בו. את הנאשם הכירה זה מכבר דרך בן זוגה לשעבר, מביקורים משותפים שלהם יחד באילת.

לכן, כאשר הגיעה לאילת ביום חמישי, יצרה קשר עם הנאשם ובערב הם נפגשו במרינה באילת ולאחר מכן ישבו בפאב ה....היא סיפרה שהנאשם "התחיל" בפאב עם שתי בנות, והמתלוננת אשר ראתה כי הנאשם מבלה איתן רצתה לחזור אל המלון בו השתכנה והנאשם ליווה אותה.

ביום המחרת (8.2.2013) שלח הנאשם אל המתלוננת הודעת טקסט והזמין אותה להגיע למסיבת יום הולדת של חברו. המתלוננת הסכימה והם נפגשו בפאב ה.... בסביבות השעה 20:00-21:00. המתלוננת סיפרה, כי כמעט ולא שוחחה עם הנאשם כל הערב מאחר ובילה בחברת בנות אחרות, כאשר בשלב מסוים, בערך בשעה 01:00, הנאשם אמר לה שלא הביא מתנה לחבר שחגג יום הולדת ושאל אותה אם היא מעוניינת להצטרף אליו ולהביא את המתנה מביתו. מאחר ולא ממש הכירה את הנוכחים במסיבה מלבד הנאשם, הסכימה להצטרף אליו (פרו' עמ' 40).

המתלוננת סיפרה, כי בזמן שהותה באילת הייתה המתלוננת פרודה מבן זוגה והיא והנאשם שוחחו על כך. בדרכם במונית אל בית הנאשם, בן זוגה לשעבר התקשר אליה פעמים רבות והנאשם שהבחין בכך לקח את הטלפון הנייד שלה, שם אותו בכיסו ואמר לה **"די. ערב אחד אל תחשבי עליו, תשכחי ממנו"** (פרו' עמ' 41, ש' 6-7). הנאשם אמר לה שהוא מרגיש עייף ולא רוצה לחזור אל הבר, והיא הציעה שתיתקח את המתנה אל החבר שלו, שכן הבר הוא בקרבת המלון והנאשם הסכים.

כשהגיעו אל דירת הנאשם, הוא הראה לה את החדרים בדירה, ובהמשך קרא לה הנאשם שתבוא לראות את חדר השינה. ברגע שנכנסה לחדר העידה המתלוננת: **"הוא תפס לי את הגרון וזרק אותי על המיטה, והוא הוציא סכין ואז הוא התחיל להגיד כאילו "את ראית עם מי אני מסתובב? את ראית מי אני? הספקת לראות מי החברים שלי? את רואה שלא כדאי לך, את רואה שלא כדאי לך להגיד על זה לאף אחד כי את ראית עם מי אני מסתובב וחבל בשבילך, חבל על החיים שלך" ואז הוא אמר משהו על מה הולך לקרות: "אני הולך לספור עד עשרים, בעשרים שניות האלה את, את הולכת להתפשט"** (פרו' עמ' 41, ש' 25-32).

המתלוננת תיארה, כי הנאשם חנק את צווארה כאשר האצבע והאגודל פתוחות ותופסות את הצוואר. בשל איומיו של הנאשם המתלוננת התפשטה לגמרי (פרו' עמ' 52) והחלה לבכות תוך שהיא אומרת לנאשם שהיא בתולה כדי שיעזוב אותה והנאשם אמר לה **"אל תדאגי אני לא הולך, אני לא הולך לזין אותך, את רק הולכת, את רק הולכת למצוץ לי"** (פרו' עמ' 42, ש' 20-21).

הנאשם הוריד את בגדיו בזמן שהמתלוננת התפשטה ומשך לה את התחתונים. לאחר מכן נשכב לאחור על המיטה והמתלוננת החלה לעשות את מה שדרש ממנה, כלומר **"לרדת לו"** - למצוץ לו את איבר המין. בכל הזמן הזה ציינה המתלוננת שהנאשם נגע בה בחוזקה, נגע בחזה, צבט אותו ואף נגע באיבר מינה תוך שהוא מכניס את אצבעותיו פנימה. בשלב הזה המתלוננת חששה שהנאשם יגלה שהיא לא בתולה ויעשה לה משהו חמור יותר והתחילה לבכות שיעזוב אותה. אז הנאשם אמר לה: **"אני לא מבין, את לא אוהבת את החיים שלך? את רוצה למות היום? אני לא מבין"** (פרו' עמ' 43, ש' 8-10). המתלוננת סיפרה שהתחננה בפני הנאשם שיפסיק ושלא יגע בה אך הוא לא התייחס.

המתלוננת סיפרה שהנאשם הכריח אותה, תוך שהוא צועק עליה ומאיים עליה בסכין, להכניס את כל איבר המין שלו לתוך פיה, מה שגרם לה להיחנק ולרצות להקיא. באשר לסכין, בחקירה הראשית ציינה המתלוננת שהסכין כאילו הייתה שם כל הזמן (פרו' עמ' 43, ש' 20) בעוד שבחקירה הנגדית חידדה המתלוננת וציינה, כי האיום של הסכין היה בהתחלה (פרו' עמ' 112).

עוד העידה המתלוננת, כי לאחר שהנאשם לא הצליח להגיע לסיפוק מיני אמר למתלוננת **"טוב, אני הבטחתי שאני לא אזיין אותך זה לא אומר שום דבר לגבי החור השני"** (פרו' עמ' 43, ש' 24-25). לאחר מכן הנאשם תפס את בטנה והוריד ראשה בחוזקה וניסה להכניס את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת. המתלוננת סיפרה, כי התחננה בפניו **"רק לא זה, רק לא זה"** ואמרה לו שתנסה לעשות את זה כמו שצריך. הנאשם הסכים ואמר לה שיש לה עשר שניות לגרום לו לגמור ואז היא שוב מצצה לו את איבר המין. אז תפס הנאשם בשערה ואמר לה שאם עוד פעם אחת הוא מרגיש את השיניים שלה הוא **"יוריד לה את הראש"** והיא המשיכה **"לרדת"** לו, הוא לא אהב את מה שעשתה ולא הגיע לזקפה (פרו' עמ' 43-44).

הנאשם תפס אותה שוב באותה הצורה, הכין את איבר המין שלו על ידי כך שנגע בו וניסה להכניס שוב את איבר מינו לפי הטבעת שלה. המתלוננת סיפרה שממש בכתה והתחילה להגיד בלחש **"שמע ישראל"**. היא לא יודעת אם הנאשם שמע אם לא, אך הוא הפסיק ונסוג ולא הכניס את איבר מינו לפי הטבעת, ואמר לה **"תראי מה את עושה לי, אפילו לא, אפילו לא עומד לי ואני לא יודע למה יש, לא יודע אבל משום מה איכפת לי ממך"** (פרו' עמ' 44, ש' 20-21).

המתלוננת תיארה את תחושותיה במהלך האירוע וציינה, כי הרגישה **"חוסר אונים, חילול, פחד. בושה"**. מבחינה פיזית תיארה המתלוננת כאב בכל הגוף - **"הוא חנק אותי, הוא נגע בי כל הזמן בחוזקה אז כל הגוף שלי היה כואב"**. המתלוננת הסבירה, כי חשה כאב מהשלב הראשון שבו חנק אותה עם הסכין מול פניה (פרו' עמ' 61). עוד סיפרה המתלוננת, כי כאשר הנאשם החדיר את איבר מינו לפיה חשה **"כאב ממש זה ממש כאב, רציתי להקיא, היה לי רפלקס אבל לא הקאתי. זה היה ממש כואב כאילו, זה היה הכי נוראי"** (פרו' עמ' 62, ש' 26-27).

לאחר שהנאשם הפסיק את מעשיו, המתלוננת שאלה אותו אם היא יכולה להתלבש. היא לבשה את חולצתה והתחילה ללבוש את החצאית אך הנאשם אמר לה לחזור למיטה. אז החל הנאשם לשוחח עם המתלוננת על כל מיני נושאים - המוצא שלה, התרבות המאפיינת את מוצאה, ה"קמא סוטרא" והיא שיתפה פעולה בשיחה כי לא רצתה להכעיס את הנאשם. הנאשם אף שאל אותה אם היא שונאת אותו והיא אמרה לו שהיא שונאת אותו. אז אמר לה הנאשם אם את שונאת אותי, את יכולה להתלבש וללכת, והיא אף אמרה לנאשם שאמה מחכה לה בבית המלון, היא תדאג וכדאי שתחזור והוא הסכים שתלך.

לאחר מכן יצאו שניהם לעבר הסלון והנאשם אמר לה שאם היא מתכוונת להגיש תלונה אז שתדאג להוציא את החתולים שלו כי אחרת הם ימותו, ואיים עליה שאם בכוונתה להגיש נגדו תלונה במשטרה הוא **"ימחק לה כל דור במשפחה"**, והמתלוננת השיבה, כי היא לא מתכוונת להגיש תלונה. הנאשם אף אמר לה שיש לו משפחה צ'צ'נית, וכי איש מהם לא יהיה מוכן שמישהו מהמשפחה יכנס לכלא על דבר כזה. עוד איים עליה הנאשם שיש לו משפחה וחברים וחבל שתראה את המשפחה שלה נפגעת, כי אם הוא יפגע מזה, היא תפגע מזה כפליים. המתלוננת ביקשה שיחזיר לה את הטלפון הנייד והוא החזיר לה, אך אמר לה לא להדליק אותו והיא ביקשה ממנו שיזמין לה מונית. הנאשם הראה לה דרך החלון איפה יש מונית. המתלוננת פחדה בתחילה להתקרב אל החלון מחשש שיזרוק אותה למטה והתחילה לבכות והנאשם אמר לה שהוא בסך הכל מראה לה את המונית והיא התקרבה לראות.

עוד ציינה המתלוננת בעדותה, כי בשלב זה הבינה שאם תרד לבדה לחפש מונית אף אחד לא יראה שהייתה בדירתו של הנאשם ואף אחד לא יראה שהם היו ביחד. לכן ביקשה ממנו שילווה אותה למונית, כך שלפחות נהג מונית יראה שהם ירדו יחד, כאשר לנאשם אמרה שילווה אותה כדי שמישהו אחר לא יעשה לה מה שהוא עשה לה (פרו' עמ' 102-103).

כשירדה ראשונה במדרגות פחדה שהנאשם ידחוף אותה, וכאשר הגיעו למטה הייתה שם מונית, ואז הנאשם שוב החל

לאיים עליה ותוך כדי השיחה המונית נסעה, ובשלב זה המתלוננת אמרה לו שהיא תסתדר מכאן והנאשם עלה.

לאחר לכתו של הנאשם, המתלוננת נכנסה לקיוסק **"מתוק מתוק"** שהיה בסמיכות והתחילה לבכות, המוכר שאל אותה מה קרה והיא השיבה שפגעו בה. המוכר נתן לה לשתות מים, הזמין לה מונית, והחביא אותה בקיוסק בשל כך שחששה, וזאת עד שהגיעה מונית והוא אף הכניס אותה למונית. הוא גם שאל אותה אם היא צריכה כסף ואם היא צריכה משהו ואמר לה ללכת למשטרה עכשיו (פר' עמ' 46).

המתלוננת העידה, כי הגיעה אל המלון בסביבות 03:30-04:00 לפנות בוקר, העירה את אמה ואמרה לה שתקפו אותה - **"שהפשיטו אותי ואמרו לי לעשות דברים"** (פרו' עמ' 47, ש' 9-10). היא סיפרה שאמה חיבקה אותה והכינה לה כוס תה. היא לא רצתה להתקלח כי לא רצתה להוריד את הבגדים. האם הכניסה אותה למיטה ואמרה לה לנסות לישון אבל שתיהן לא הצליחו לישון. היא סיפרה לאם על האיומים וגם האם מאוד פחדה וחששה שהוא מחכה להן מחוץ למלון ולכן אמרה לה שיחכו עם התלונה עד שיחזרו הביתה.

בשבת הם התקשרו למרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית ושם אמרו להן לפנות לקצין העיר כיון שהמתלוננת חיילת. עם זאת השבת חזרו לביתן ולא סיפרו כלום לאביה בשל כך שהוא אדם חולה. ביום ראשון ניגשו לקצין העיר, היא שוחחה שם עם הקצינה שתאפשר לה להישאר בבית כמה ימים וגם הפנו אותה למהו"ת - מרכז מטעם הצבא לסיוע בתחום זה, והיא פנתה לשם למחרת או יומיים אחרי.

עוד באותו היום, המתלוננת ואמה נסעו לבית אחותה שמתגוררת במרכז, שם פגשו את יתר אחיה והאם סיפרה להם מה קרה. המתלוננת תיארה, כי בשיחה כולם בכו, וכי היא מעולם לא ראתה אותם כל כך שבורים והמומים. למחרת אחיה התקשר אליה ואמר לה שהיא חייבת ללכת להתלונן אם לא בשביל עצמה, אז בשביל המשפחה ואם לא בשבילם אז בשביל בנות האחרות שעלולות להיפגע בעתיד והיא הסכימה. ביום 14.2.13 נסעה עם אחיה ואמה לתחנת המשטרה בתל אביב והגישה תלונה נגד הנאשם. לאחר מכן חזרו לביתן וסיפרו לאב.

עדויות נוספות מטעם התביעה

עוד העידו במסגרת ראיות המאשימה: אמה של המתלוננת אשר ספרה על ליל המקרה וכל שארע עם שובה של המתלוננת לבית המלון; בן זוגה לשעבר ש' אשר העיד על דברים ששמע מן המתלוננת למחרת המקרה; מר שמואל כהן - המוכר בקיוסק **"מתוק מתוק"**; החוקרת פרח צרור, אשר הייתה אחראית על החקירה. כמו כן, הוגשו מסמכים ממרכז הסיוע אליו פנתה המתלוננת וכן מצה"ל הנוגעים לטיפול בתלונתה של המתלוננת ולסיוע והתמיכה הנפשית שניתנו למתלוננת.

גרסת הנאשם

הנאשם נחקר במשטרה ביום 17.2.2013 (ת/2) והעיד בבית המשפט ביום 23.6.2014.

ההיכרות בין הנאשם למתלוננת ופגישתם ביום הראשון לשהותה באילת

בחקירתו במשטרה סיפר הנאשם כי הכיר את המתלוננת לפני שנה כאשר המתלוננת הגיעה עם בן זוגה דאז. בפעם האחרונה שהיא הגיעה לאילת, היא הגיעה יחד עם אמה. המתלוננת שלחה באותו היום אל הנאשם הודעה באמצעות הפייסבוק והודיעה לו שהיא באילת, הם שוחחו וקבעו להיפגש. באותו הערב הם יצאו למועדון "הביטלס" והכל היה

בסדר עד שהנאשם הכיר 3 בחורות ארגנטינאיות. לאחר שהן התיישבו איתם, המתלוננת רצתה לחזור למלון. הוא ליווה אותה אל המלון ואמר לה שלא תתבאס מזה (ת/2, ש' 18-22).

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי הדברים. הוא ציין, כי הייתה ביניהם היכרות מוקדמת וכי בפעם האחרונה שנפגשו באילת, המתלוננת יצרה עמו קשר בפייסבוק וכתבה לו שהיא עם המשפחה באילת ומשעמם לה. הם נפגשו וישבו בטיילת ולאחר מכן הלכו למועדון ה.

הנאשם הרחיב בעדותו בבית המשפט על ההתרחשויות במועדון... הוא סיפר שהם ישבו במועדון ואז הוא ניגש ל-3 תיירות מארגנטינה שעמדו ליד השולחן שלהם והנאשם 'התחיל להעביר איתן את הערב'. בשלב כלשהו ניגשה אליו אחת הבנות האלו ואמרה לו שהחברה שלו נראית עצובה כי הוא השאיר אותה לבד. לאחר שהנאשם הבין כי היא מדברת על המתלוננת ציין בפניה שהיא אינה חברה שלו והלך לבדוק מה קרה. המתלוננת אמרה לו שהיא רוצה לחזור למלון והוא ליווה אותה עד המלון. הנאשם סיפר שאמר לה שלא "תתבאס" עליו כי ככה הוא, מבלה עם אנשים ולא נותן יחס לבן אדם אחד אלא הוא אוהב להתפזר, והמתלוננת ענתה לו שהכל בסדר והיא לא מבואסת.

הנאשם אמר לה שאם היא רוצה יש מחר יום הולדת לחבר שלו והיא יכולה לבוא (פרו' עמ' 152).

פגישתם של הנאשם והמתלוננת למחרת במועדון "ה..."

בהודעתו במשטרה סיפר הנאשם, כי למחרת הם נפגשו שוב ביום הולדת של חברו של הנאשם שנערך במועדון המאנקיז. המתלוננת השתעממה שם והיא הייתה **"מבואסת אפילו בתמונות רואים שהיא מבואסת כי ישבתי עם בנות אחרות"** (ת/2, ש' 27). המתלוננת רצתה ללכת למקום אחר והנאשם הציע שילכו אליו הביתה.

בעדותו פירט הנאשם שהמתלוננת הגיעה בסביבות השעה 22:00 והנאשם חיכה לה בחוץ. הם הגיעו למועדון "המנקיס" והוא הכיר לה את החברים, כאשר בשלב מסוים הם התחילו לדבר שם רוסית. הנאשם ניגש לשלוש בנות שהיו שם ורקד, הצטלם איתן. אחד החברים שלו ניגש אליו ואמר לו שהמתלוננת נראית עצובה והוא רוצה לשבת איתה, ואז הנאשם הפנה את אותו החבר אל המתלוננת והם שוחחו. לאחר זמן מה שוב ניגש אליו חבר ואמר לו שזה לא יפה שהמתלוננת יושבת לבד. הנאשם שוחח עם המתלוננת והיא אמרה לו שמשעמם לה כי כולם מדברים רוסית. הם יצאו החוצה והוא שאל אותה מה היא רוצה לעשות ואז הנאשם הציע כי הם ילכו אליו לדירה והיא הסכימה (פרו' עמ' 153).

ההתרחשויות בדירת הנאשם

הנאשם סיפר באמרתו במשטרה כי לאחר שהגיעו לדירה התחילו כל המזמזמים אבל: **"לא היה שום קטע סכין. לא היה שם שום קטע של אימים. לא היה שם שום קטע בכוח"** (ת/2, ש' 32 - 31). הנאשם שלל מכל וכל את החשדות נגדו וטען כי הדברים לא היו.

הנאשם פירט את גרסתו, וסיפר שערך למתלוננת סיור בדירתו והראה לה גם את חדר השינה. הם התיישבו על המיטה, הנאשם נשכב והיא המשיכה לשבת. הם שוחחו והוא שאל אותה מדוע נפרדה מהחבר שלה, כאשר במהלך השיחה המתלוננת אמרה לו מספר פעמים שהיא דלוקה עליו, אחרת היא לא הייתה באה לשבת איתו.

אז נגמרו הדיבורים **"שמתי יד על הצוואר שלה. משכתי אותה אלי בקטע רומנטי כמו בסרטים. נישקתי אותה בשפתיים והיא לא התנגדה והמשכנו עד הקטע שהכנסתי ידיים לתוך המכנס"** (ת/2, ש' 82-83). לאחר שהנאשם

הכניס ידיים, המתלוננת סירבה - "אמרה תשמע אני בתולה, אני לא רוצה. אמרתי לה סבבה קחי את הדברים שלך וסעי. התחילה לבכות לקחה את הדברים והלכה. אני אפילו הלכתי אחריה ויודאתי שהיא אכן עלתה על מונית. אני יכול להביא אלף בנות שישנו אצלי בבית ולא נגעתי בהן" (ת/2, ש' 9-12). הנאשם ציין כי המתלוננת הייתה בלי חולצה אבל עם חזייה (ת/2, ש' 85). והוא גם היה בלי חולצה (ת/2, ש' 124).

הנאשם הדגיש שראה אותה עולה למונית (ת/2, ש' 143-136 המתלוננת אמרה לנאשם כי הוא יתחרט על כך שפגע בה, עלתה על מונית ונסעה למלון.

עוד ציין הנאשם בהקשר זה כי הוא: "לא מתייחס לבנות כאלה בכלל. אני לא מתייחס לאנשים מהסוג שלה" (ת/2, ש' 33), וכי הוא לא יוצא עם בנות ישראליות כי הוא "נגעל מהמנטליות שלהן" (ת/2, ש' 62).

באשר למטרה בשלה הציע הנאשם כי ילכו לדירתו ציין "לה היה מטרה. רק רציתי להיות במקום שקט יותר. איתה. זה היה אחד מההצעות. המצבים כאלה שאת לא יודעת מה לעשות אני הצעתי ישר אופציה שתבוא אלי" (ת/2, ש' 70-72). באשר לשאלה אם חשב שיקיימו יחסי מין השיב "לא הייתי בטוח בזה. אומנם רציתי קצת אבל לא הייתי בטוח בזה" (ת/2, ש' 74).

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על עיקרי הדברים אותם סיפר בחקירה במשטרה. הנאשם תיאר כי הגיעו לביתו והוא הראה למתלוננת את הבית. לאחר שנכנסו לחדר השינה, התיישבו על המיטה והייתה ביניהם שיחה של 5-7 דקות ובשלב כלשהו הוא שאל אותה אם הוא מוצא חן בעיניה. המתלוננת השיבה לו שכבר מזמן היא דלוקה עליו אבל היא לא יכולה להיות אתו משתי סיבות - מאחר והוא גר רחוק ממנה ומכיוון שהוא לא 'שם עליה'.

הנאשם העיד, כי הוא קירב אותה אליו והיא לא התנגדה והוא החל לנשק אותה בשפתיים והיא נישקה אותו חזרה. הוא הוריד את החולצה ואז הכניס את היד מתחת לחולצה שהמתלוננת לבשה. בפעם הראשונה היא לא אמרה כלום אבל בפעם השנייה היא אמרה לו שהיא לא רוצה ואז המתלוננת: "תפסה לי את היד, עצרה אותי, אומרת לי תשמע, אני בתולה וזה, אני לא רוצה. אמרתי לה סבבה, כאילו אני לא יודע בשביל מה באת לפה מלכתחילה אם ידעת שבסוף נגיע לזה אבל סבבה קחי את הדברים שלך ותיסעי. התחילה לבכות. אמרתי לה תראי, אין טעם לבכות, את מלכתחילה גם כשעלית למונית וגם כששלחת לי הודעה את ידעת שבסופו של דבר נגיע לקטע אינטימי, תגידי לי תכל'ס אם את מפחדת שאני אגיד את זה ל(חבר לשעבר - י.ר.ל), או אני לא יודע למי מה, אז אין לך מה לפחד כי אני לא אגיד וגם אם היה מה להגיד אין מה להגיד" (פרו' עמ' 156, ש' 2-8).

המתלוננת אמרה לו שאם הוא יגיד לבן זוגה לשעבר, אמא שלה תגלה שהיא התמזמה אתו בדירה והיא יכולה לחטוף התקף לב. הם יצאו מהחדר אל הסלון והוא לבש חולצה ואז ניגש אל החלון והראה לה שיש מונית למטה. הוא שאל אותה אם היא צריכה כסף ואם היא רוצה שילווח אותה, היא ענתה בחיוב והוא ליווה אותה, המתלוננת הלכה לכיוון המונית, והוא הסתובב והלך הביתה.

אחרי שבוע הוא זומן למשטרה וכאשר אמרו לו במה הוא מואשם הוא היה המום.

באשר לסיבה בשלה הוא סבור שהמתלוננת העלילה עליו את הדברים ציין, כי הוא אינו יודע מדוע היא התלוננה וכי ככול הנראה הדבר נבע מהיחס שלו באותו ערב אליה, כאשר הם התמזמו והיא ביקשה לעצור והוא אמר לה לקחת את הדברים שלה וללכת (פרו' עמ' 198).

עוד העיד מטעם הנאשם, חברו אולג פרידלנד, אשר סיפר בעדותו על הכרותו עם הנאשם והמתלוננת, על שיחות בפייסבוק שהיו לו באותו ערב עם המתלוננת, ועל כך שהנאשם סיפר לו לאחר מכן כי המתלוננת הגיע לביתו הם התחילו להתמזמזו והיא לא רצתה להמשיך ואז אמר לך לקחת את הדברים וללכת.

דין והכרעה

המחלוקת בין הצדדים

הצדדים אינם חלוקים באשר לכך שלנאשם ולמתלוננת הייתה היכרות מוקדמת; כי הנאשם והמתלוננת נפגשו יום קודם לכן במועדון "ה..."; כי הם נפגשו שוב ביום האירוע המועדון ה.... לאחר שהנאשם הזמין את המתלוננת לשם לחגוג יום הולדת לחבר; וכי בסיום הבילוי שם, הנאשם והמתלוננת הגיעו יחד לדירת הנאשם.

המחלוקת בין הצדדים, נוגעת בעיקרה לכל שאירע בדירת הנאשם. המחלוקת נוגעת ראש וראשית לעצם המעשים עצמם, כאשר הנאשם כופר בחלק גדול מתיאור המעשים המיניים וטוען כי המדובר בנשיקות וגיפופים קלים בלבד, ואילו המתלוננת מתארת מעשים מיניים אחרים לגמרי, הכוללים החדרת אצבעות לאיבר מינה, מעשה סדום, ניסיון לביצוע מעשה סדום ועוד.

מחלוקת נוספת נוגעת לשאלת ההסכמה, כאשר הנאשם טוען, כי המעשים נעשו בהסכמתה של המתלוננת ותוך שיתוף פעולה מצדה, ואילו המתלוננת טוענת כי המעשים בוצעו בכוח, בכפייה, תחת איומי סכין, כאשר הנאשם בהמשך אף איים עליה לאחריהם לבל תחשוף אותם.

ניתוח עדות המתלוננת ומהימנותה

עדוּתה של המתלוננת הותירה בי רושם חיובי ביותר. המתלוננת העידה באומץ ובצורה אותנטית וכנה, תוך שהיא מתארת לפרטי פרטים את המעשים המיניים שביצע בה הנאשם. המתלוננת העידה בצורה בהירה וקונסיסטנטית, תוך שציינה במקומות בהם לא זכרה את הדברים במדויק, כי היא אינה יודעת או אינה בטוחה בפרטים מסוימים.

במהלך עדותה ניכר הקושי הרב שהיה למתלוננת לספר על הדברים. המתלוננת אף בכתה לא אחת במהלך עדותה כאשר נדרשה לתאר ולשחזר את האירועים.

המתלוננת העידה אודות האירועים בצורה מפורטת תוך שהיא מתארת את האינטראקציות בינה לבין הנאשם, השיחות ביניהם ואת התפתחות האירוע. למרות התיאור הלא פשוט של מעשיו של הנאשם, לו נדרשה במהלך חקירה ארוכה שהתפרשה על פני שתי ישיבות, תיארה את האיומים בסכין ואת כפיית המין האוראלי בכוח. עדותה הייתה בהירה ולא נגלו בה סתירות או בקיעים. הרושם שהתקבל היה מתיאור אותנטי וחי של ההתרחשויות, כאשר המתלוננת לא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם וניסתה לתאר הדברים באופן מפורט ומשקף. כך למשל כאשר היא מספרת על היכרותם המוקדמת ועל הבילוי המשותף יום קודם, היא מספרת שהנאשם הזמין אותה וליווה אותה אל המלון חזרה ולא מעלה כל טענה כלפיו, וכך גם ביחס לאירועי אותו ערב, טרם ההגעה לדירת הנאשם.

ניכר היה, כי המתלוננת מנסה לדייק בעדותה ככול הניתן והיא אינה מעצימה או מחמירה בתיאור המעשים אלא מתארת אותם בצורה עניינית וקונקרטית. כך למשל, המתלוננת מתארת שכאשר הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, המתלוננת ביקשה שיפסיק והוא הפסיק. היא אף מדייקת ומציינת, כי הנאשם לא הצליח להחדיר את

איבר מינו לבסוף. גם לעניין החדרת האצבעות היא מתארת שהוא התחיל קצת להכניס את האצבעות בזמן שהיא "ירדה" לו אך כאשר היא ביקשה הוא הפסיק (פרו' עמ' 115-116).

עיון בעדותה של המתלוננת מלמד, כי היא אינה חוששת לומר את האמת אף כאשר אמת זו אינה תמיד נוחה. כך למשל המתלוננת מספרת, כי שתתה קודם שהגיעו לביתו של הנאשם אלוהול בפאב (פרו' עמ' 77). ביחס לתיאור הסכין, הרי המתלוננת התקשתה למסור תיאור מדויק שלה, כאשר הסבירה שהיה מדובר בסכין דקה, סוג של אולר ולא סכין מטבח (פרו' עמ' 50) אך לא ידעה לתאר מעבר לכך. המתלוננת התמודדה עם עניין זה והסבירה זאת בכך שייתכן והדבר נובע מהפחד בו הייתה שרויה באותו הזמן ומכך שהסכין הייתה סמוכה מאוד לעינה, כאשר ציינה בכנות כי יכול והדבר נבע אף מכך ששתתה לפני כן אלוהול (פרו' עמ' 49, ש' 28-30).

בהקשר זה אתייחס לטענתו של הנאשם לעניין מצבה של המתלוננת לאור שתיית האלוהול על ידה. בסיכומי עלתה טענה חדשה כי המתלוננת שתתה לשוכרה לפני הגעתם לדירה ועל כן המתלוננת הייתה "עשויה/עלולה לדמיון מצב פחות מציאותי. היא יכולה במצב זה לראות צל הרים כהרים" (ראה עמ' 2 לסיכומי הנאשם). הנאשם סומך את טענתו אף על הדברים שכתבה המתלוננת בפייסבוק לחבר אולג: **"חחח שתיתי מלא מהשיעמום. אני באותה שלב כבר שעה מרוב שתייתי ואני בכלל לא חזקה באלוהול"** (נ/2, עמ' 6).

בחנתי את הטענה האמורה ואין בידי לקבל אותה כלל ועיקר. נראה כי המדובר בטענה שהועלתה בשלב מאוחר - לעת הסיכומים, כאשר הנאשם בצר לו ניסה להתלות בה, כדי ליתן הסבר אחר ממתן כביכול, לדברים הקשים עליהם העידה המתלוננת. הנאשם הבין כי קיים קושי לקבל גרסתו מדוע המתלוננת, שלא היה לה דבר נגדו, התלוננה על מעשים כה קשים שלטענתה נעשו על ידו בה.

מעבר לכך אדגיש, כי הטענה בדבר מצבה של המתלוננת לא הועלתה כלל על ידי הנאשם, לא במהלך חקירתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט. נדמה כי מדובר בטענת סרק שכל מטרתה להטיל דופי במתלוננת ולהשחיר את פניה, ללא כל תימוכין או בסיס. שכן, המדובר בטענה אשר היא נעדרת כל ביסוס בחומר הראיות ואף אין לה תימוכין בדברי הנאשם עצמו. ברי כי אם אכן המתלוננת הייתה שיכורה במצב בו היא עלולה לדמיון דברים, כפי שנטען, היה הנאשם באופן טבעי מציין זאת עוד בחקירתו במשטרה ומציין, שבשל השכרות היא מדמינת דברים שלא היו. והנה עיון באמרתו במשטרה מגלה שאין זכר לכל אלו.

יתרה מזאת, התיאור שמסר הנאשם עצמו על התנהגותה של המתלוננת בדירתו, העובדה שהראה לה את הדירה, סירובה לשבת במרפסת וסירובה להמשך קיום מגע מיני עמו, אינו עולה בקנה אחד עם התנהגות האופיינית למי ששתה לשוכרה.

זאת ועוד, המתלוננת מדברת על העניין בגילוי לב ואינה מכחישה ששתתה, כאשר עוד באמרתה במשטרה היא מאשרת כי ייתכן ושתתה קצת וכי ייתכן ואמרה דברים אלו לאותו אולג איתו התכתבה בפייסבוק. עם זאת המתלוננת מסבירה כי שתתה במהלך כל ה-4 שעות שהייתה שם, שתי כוסות של וודקה רדבול (פרו' עמ' 79) כאשר היא מציינת שאף ששתתה מעט לא הייתה במצב שלא הייתה יכולה לזכור פרטים מהותיים (פרו' עמ' 79), עדות שמעבר לכך שנתתי בה אמון, היא אף עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם, שלא העלה בשום שלב טענה כי המתלוננת הייתה שתויה, אלא בשלב הסיכומים.

כפי שצוין לעיל המתלוננת לא כחדה כי שתתה, ואף אישרה כי ייתכן ואינה זוכרת גם בשל כך, את תיאור הסכין לפרטי

פרטים. עם זאת המתלוננת העידה על אירועי אותו ערב בפרטי פרטים, וכך ידעה לתאר היטב את דירת הנאשם: את המדרגות, את הסלון, החלונות והמטבח (פרו' עמ' 60). כך למשל המתלוננת תיארה את חדר השינה של הנאשם - **"בחדר יש מיטה זוגית, כאילו גדולה, ואני זוכרת כאילו גולגולות כאלה, פסל כזה קטנים כאלה של גולגולות..."** **פסל כזה קטן של גולגולות** (פרו' עמ' 58, ש' 22-23 עד עמ' 59, ש' 1).

אף מעדותו של מוכר הקיוסק אליו פנתה המתלוננת מיד לאחר שיצאה מדירת הנאשם ניתן ללמוד כי המתלוננת לא הייתה שתויה לשוכרה, שכן הוא מתאר אותה בוכייה ונסערת אך בדעה צלולה.

טענה נוספת שעלתה בסיכומי הנאשם הייתה כי אין ליתן אמון בגרסת המתלוננת שכן לא סביר שהמתלוננת תבקש מהנאשם ללוותה למטה, אם אכן נעשו בה מעשים כה קשים על ידו.

בחנתי את הטענה ולא מצאתי שיש בה כדי לפגום באמון הרב שנתתי בעדות המתלוננת. המתלוננת נשאלה בעניין זה וספקה הסבר סביר והגיוני לאמור, לפיו רצתה שיהיו עדים לכך שהייתה בדירת הנאשם ועמו.

אין בידי לקבל אף את טענת ההגנה, כי מפלט שיחות הטלפון של בן זוגה לשעבר של המלוננת, עולה כי הוא התקשר אליה רק פעם אחת בניגוד לדבריה כי התקשר אליה מספר פעמים כל הערב ובכך יש להצביע על סתירות וכרסום בדברי המתלוננת.

המתלוננת נשאלה בעניין זה והשיבה כי ייתכן ובן הזוג לשעבר התקשר אליה מטלפון קווי וכי הוא התקשר אליה ממספר חסום והיא הניחה שזה הוא וכך גם אמרה לנאשם (פרוט' עמ' 98). הסברה של המתלוננת הוא בעל היגיון ולא מצאתי כי יש בכך לערער את מהימנות גרסתה, כאשר אף החבר עצמו מאשר בהודעתו במשטרה כי ניסה להתקשר אל המתלוננת באותו הערב מספר רב של פעמים (ת/4) ואף עמד על כך בחקירתו בבית המשפט.

נוכח האמור, בחינת עדות המתלוננת לאורכה ולרוחבה, הן במבחן הפנימי והן במבחן החיצוני, מלמדת כי המדובר בעדות כנה ואמינה, אשר התאפיינה בבהירות, בדיוק, ובקונסיסטנטיות.

המתלוננת נחקרה במהלך שתי ישיבות בחקירה נגדית ארוכה ביותר, ובמהלך כל חקירתה לא נתגלתה כל סתירה מהותית בעניינים המצויים בליבת המחלוקת. אותות האמת נכרו הן באופן בו העידה תוך שהתמודדה עם כל השאלות שנשאלה וסיפקה הסבר לתמיהות שונות שהוצגו לה, ללא שנפלו בגרסתה פרכות, והן באופן בו מסרה את עדותה, ככאב שניכר בבירור, כאשר בנקודות לא מעטות העידה בהשפלת מבט ובבכי.

בחינת גרסת הנאשם

הנאשם בחר להעיד בבית המשפט והעיד עדות לא קצרה. לאורך כל עדותו ניסה הנאשם להתחמק ממתן תשובות לטענותיה של המתלוננת תוך הכחשה גורפת של כפיית מגע פיזי כלשהו על המתלוננת. הנאשם אף ניסה לצבוע את האירוע בצבעים רומנטיים, לתאר את המגע בינו לבין המתלוננת כמעשים מיניים "קלים", כאשר לדבריו כל שארע בדירה נעשה בהסכמתה של המתלוננת.

עדותו של הנאשם הותירה בי רושם שלילי ביותר. נכרו בעדות הנאשם כי הוא מבטל את טענות המתלוננת ולו בשל העובדה כי המתלוננת חשקה בו, כמו גם בנות אחרות, ועל כן אין לו כל צורך לעשות מעשה מהסוג הזה, כאשר הנאשם חושב שבכך סגי.

כך הנאשם חזר וציין כי הוא מחוזר על ידי נשים וכי רבות היו מעוניינות בו ועל כן ודאי שכך גם המתלוננת. אף האופן בו תיאר את המעשים שהתרחשו, אף לשיטתו, העיד על עמדותיו הכוחניות כלפי המתלוננת, אשר יש בהן בעקיפין כדי לתמוך בגרסת המתלוננת.

התרשמתי כי הנאשם הביע עמדה מזלזלת כלפי המתלוננת וטענותיה, תוך שהוא ניסה להשחיר את פניה ולהציג כאדם נצלן. עם זאת לא היה בפי הנאשם כל הסבר מדוע המתלוננת העלילה עליו עלילה כה קשה.

מעבר לכך, בעדותו של הנאשם התגלו סתירות וניכר היה כי הוא מנסה להתאים את עדותו בבית המשפט לדברים שמסר במשטרה, תוך שהוא ממעיט מערכם של דברים שציין בחקירתו במשטרה כאשר אלו אינם מציגים אותו באור חיובי.

בהתאם לגרסתו של הנאשם המתלוננת קיימה עמו מגע מיני מסוים בהסכמה מלאה. הוא מתאר שלאחר ששכב על המיטה בחדרו והמתלוננת התיישבה לידו והם שוחחו: **"ואז נגמר הדיבורים שמתי יד על הצוואר שלה משכתי אותה אלי בקטע רומנטי כמו בסרטים. נישקתי אותה על השפתיים והיא לא התנגדה והמשכנו עד הקטע שהכנסתי יד למכנס"** (ת/2, ש' 81-83).

גרסה זו של הנאשם אינה סבירה כשלעצמה. לא ברור מדוע, אם אכן הוא נישק את המתלוננת באופן כה רומנטי, וכאשר לדבריו המתלוננת ביקשה להפסיק לאחר שהכניס את ידו למכנסיה, כיצד נוצר אותו קרע ביניהם, ועוד קרע כה עמוק, שהוליד תוך דקות ספורות, את אותה עלילה בדמות מתלוננת בוכייה ומבוהלת בקיוסק מתחת לביתו.

ניסיונו של הנאשם להציג את הדברים בצורה קוטבית, כאילו המדובר בסצינה מסרט רומנטי, אשר הופך אצל המתלוננת לסרט אימה, אינו סביר כשלעצמו, ואף עומד בסתירה למצב בו היא מגיעה לעד כהן.

עוד יוער, כי מעדות הנאשם עלתה באופן ברור התייחסותו הכוחנית אל המתלוננת בפרט ואל נשים בכלל. הנאשם תיאר הן בחקירתו במשטרה (ת/2, ש' 9-10) והן בעדותו בבית המשפט (פרו' עמ' 156) כי לאחר שהמתלוננת סירבה להמשיך במגע המיני הוא הפסיק ואז תיאר: **"אמרתי לה סבבה, כאילו אני לא יודע בשביל מה באת לפה מלכתחילה אם ידעת שבסוף נגיע לזה אבל סבבה קחי את הדברים שלך ותיסעי"** (פרו' עמ' 156, ש' 2-3- ההדגשות אינן במקור-י.ר.ל).

האופן בו תיאר הנאשם את הדברים, מלמד על האופן בו מגיב הנאשם, על פי דבריו הוא, כאשר המתלוננת מסרבת להמשיך במגע המיני בעוד הוא מצפה ממנה שתסכים לקיום מגע מיני, שהרי לאיזה מטרה אחרת היא יכולה להגיע לדירתו. הנאשם מעיד על תגובתו לכך שסירבה להמשיך במגע המיני - ביזויה וסילוקה מביתו.

האמור מלמד על הכוחניות בהתנהגותו כלפי המתלוננת, על הכעס שעורר בו סירובה להמשיך ולהתקדם לקיום יחסי מין אתו, דבר שהכעיס אותו עד כדי כך, שהוא, אף לשיטתו, מצא לנכון לגרשה מביתו, והכל בשל כך שסירבה לניסיונו להכניס את ידו מתחת לבגדיה.

אף חברו של הנאשם אולג פרידלנד, אשר העיד במסגרת פרשת ההגנה, ציין בעדותו בהקשר זה: **"הוא אמר לי שהיה לו, שהם התחילו להתמזמז שם והכל ואז היא אמרה לו שהיא כביכול בתולה. הוא סילק אותה מהבית אמר לה כאילו תעופי לי מהבית, קחי את הדברים שלך ועופי לי מהבית. אני אמרתי לו תשמע זה לא הגיוני שאתה מדבר ככה עם בחורה, זה לא משנה מה, אבל עדיין זה מה שהוא סיפר"** (פרו' עמ' 153, ש' 19-230 ההדגשה אינה במקור-י.ר.ל).

זוית נוספת בעניין זה מתקבלת בהתייחס לדברי הנאשם ביחס למצבו האישי באותה תקופה ועל כך שהיה ברור גם לחברתו באותה עת ששהתה פרקי זמן ניכרים בחו"ל כי הכל פתוח: **"נתחיל מזה גברתי שאף אחד לא יכול לבוא להגיד לי מה אני יכול לעשות בחיים שלי. אוקי? לא אמא שלי ולא חברה שלי.. זה שהיא לא חיה בארץ והיא מגיעה בהפרש של שלושה חודשים, חודשיים, אנחנו כביכול זוג, הסברתי לה שעד שזה לא יהיה רציני שאנחנו נחיה ביחד.. שלא תחשוב שאני שמור"** (פרו' עמ' 196, ש' 25-31).

הנאשם אף תיאר כי הוא אינו יוצא עם נשים ישראליות כי הוא: **"נגעל מהמנטליות שלהן"** (ת/2, ש' 62; פרו' עמ' 191), כאשר הוא תלה את משיכתו המינית אל המתלוננת באלכוהול (פרו' עמ' 192). עוד הדגיש הנאשם כי הוא תמיד מוקף בבחורות: **"פשוט אנשים שרואים אותי מגיע לביטלס רואים שאני מגיע כל פעם עם בחורה חדשה. אם אני לא מגיע עם בחורה אני יוצא עם בחורות חדשות. הקטע פה שאין לי בעיה עם בחורות. אין לי בעיה להשיג לעצמי משהי. אני לא צריך לעשות את זה בכוח"** (ת/2, ש' 96-98).

הנאשם אף ניסה להשחיר את פניה של המתלוננת ולהציגה כבחורה נצלנית וכמעט חסרת ערך. כך ציין בחקירתו לאחר שהמתלוננת עזבה תוך שאימה עליו שהוא יתחרט על כך שפגע בה **"אני לא מתייחס לבנות כאלה בכלל. אני לא מתייחס לאנשים מהסוג שלה"** (ת/2, ש' 32-33), כאשר בעדותו הסביר כי התכוון באמירה זו **"אנשים שמנסים לנצל אני לא מתייחס"** (פרו' עמ' 181, ש' 9). הנאשם הסביר כי המתלוננת הייתה מתקשרת אליו רק כשזה היה נוח לה וגם כאשר הם היו נפגשים היא הייתה מנצלת אותו בכך שהיא לא הייתה משלמת על כלום והכל היה על חשבונם של הנאשם.

הנאשם אף שזר לאורך כל עדותו פרטים אודות קנאתה כביכול של המתלוננת כלפיו. כך ציין כי כאשר היו ביום הראשון לביקורה במועדון ה"ביטלס" הוא התחבר ל-3 תיירות ארגנטינאיות ובילה איתן והמתלוננת הייתה ממש עצובה מזה (פרו' עמ' 151), ולמחרת במועדון ה"מאנקיס" כאשר בשלב כלשהו המתלוננת נותרה לבד שכן הוא בילה עם אחרות, חבריו ניגשו אליו ואמרו לו שזה לא יפה שהוא משאיר אותה לבד שהוא נראית ממש "מבואסת" (פרו' 152-153).

הנאשם חזר והדגיש, כי כאשר הם שוחחו בחדר השינה שלו המתלוננת אמרה לו שהיא "דלוקה עליו" אבל הוא "לא שם עליה". וזאת, בעוד המתלוננת שללה דברים אלו מכל וכל וטענה כי לא הפריע לה שהנאשם נמצא עם בנות אחרות - **"כאילו זה היה לחלוטין ידידותי, אמרתי לו הפוך, אני מפרגנת לך רצח, וזה תהיה איתן זה היה לגמרי ידידותי"** (פרו' עמ' 73, ש' 2-3).

יתרה מכך, ניסיונה של ההגנה לבסס את טענת העלילה על קנאתה של המתלוננת משוללת אחיזה, כאשר הנאשם עצמו כשנשאל השיב כי אינו ידוע מדוע המתלוננת העלילה, ולא קשר זאת כלל לכך שהתאכזבה מכך שהלך עם בנות אחרות כמו שנטען מאוחר יותר.

הנאשם ציין כי ייתכן והדבר נובע מהיחס הרע שנתן לה הנאשם לאחר שסירבה להמשיך מגע מיני עמו לטענתו, ואז הוא אמר לה לקחת את הדברים שלה וללכת (פרו' 198).

ניסיון זה של הנאשם להסביר שהמתלוננת העלילה עליו משום שנעלבה מכך שאמר לה לעזוב את הבית לאחר שלא הסכימה לקיים אתו יחסי מין אינו נראה לי סביר ומהימן בנסיבות העניין. האמור הינו בשים לב למכלול נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, ובהינתן העובדה כי המתלוננת נראתה מפוחדת ומבוהלת על ידי המוכר בקיוסק מיד בסמוך, התנהגות שאינה מתאימה למי שנטען כי נעלבה או התאכזבה, אלא במתלוננת שהטראומה הקשה שזה עתה עברה ניכרת

בבירור. תגובתה של המתלוננת בעוצמה כה רבה, כפי שעולה הן מעדות המוכר והן מעדות האם שראו אותה מיד בתום המקרה, לא יכולה לדור בכפיפה אחת עם גרסת הנאשם, זאת אף לאור כל השתלשלות האירועים בהמשך כפי שפורט לעיל.

זאת ועוד, בחינת טענתו של הנאשם לעלילה מגלה כי היא מנוגדת למהלך הדברים ועומדת בסתירה לראיות אחרות. כך למשל, הנאשם טוען כי המתלוננת איימה עליו שלא יספר למשפחתה או לבן זוגה שהם התמזמזו מחשש כי הדבר יפגע באימה שהיא חולת לב, כאשר בפועל המתלוננת פנתה עוד באותו הערב אל האם וסיפרה לה את אשר ארע, כאשר המדובר בדברים קשים וחמורים אשר יכלו לפגוע באימה עוד יותר. כמו כן, מדוע שתוצאה המתלוננת להעליל על הנאשם אשר לדבריו נהג בה יפה, הזמינה על חשבוננו לא אחת והיא אף בילתה בחברתו בזמן שהותה באילת.

הנאשם אף אינו מצליח להסביר מדוע עזב עם המתלוננת את המסיבה במועדון והציע לה ללכת לביתו כאשר המתלוננת כלל אינה מעניינת אותו לדבריו, היא ישראלית והוא "נגעל מן המנטליות שלהן". אם כך הם פני הדברים והוא כלל לא מעונין במתלוננת, לא ברור מדוע הוא בכל זאת מזמין אותה לביתו ועוזב את מסיבת יום ההולדת של חברו.

ניכר היה כי הנאשם בעדותו בבית המשפט מנסה לשפץ את גרסתו במספר עניינים בהם העיד באופן ברור בחקירתו במשטרה, וזאת כדי שהדברים יתאימו יותר לגרסתו המעודכנת. כך למשל הנאשם סיפר בחקירתו במשטרה (באשר למטרה בשלה עזבו את המסיבה והאם ציפה לקיום יחסי מין) כי: **"לא היה בטוח בזה. אומנם רציתי קצת אבל לא הייתי בטוח בזה"** (ת/2, ש' 74).

דברים דומים ציין הנאשם בעדותו בחקירה ראשית בבית המשפט, שם העיד כי לאחר שהמתלוננת הפסיקה את המגע המיני הוא לא הבין בשביל מה הגיעה לביתו מלכתחילה אם ידעה שבסוף יגיעו לכיוון המיני (פרו' עמ' 156, ש' 3-4). לעומת זאת בחקירה הנגדית כאשר עומת עם האמור והבין שיש בו קושי, חזר בו הנאשם מדבריו וציין כי בכלל לא רצה כל מגע מיני עם המתלוננת והעניין התעורר רק בחדר השינה כאשר הם שוחחו (פרו' עמ' 170).

הנאשם אף שינה גרסתו בעניין נוסף כאשר תחילה ציין, כי ראה שהמתלוננת עולה למונית לאחר שליווה אותה, בעוד שהמתלוננת העידה כי לא עלתה על המונית אלא נכנסה לקיוסק שהיה סמוך למקום (ת/2, 136-137).

כאשר הנאשם הבין שיש קושי באמור, שינה דבריו בעדותו בבית המשפט וציין כי רק ראה אותה הולכת לכיוון המונית. אף כאשר נשאל במהלך עדותו בבית המשפט על ידי ב"כ המאשימה באם קרא את הודעתו במשטרה ציין כי לא קרא את הודעתו כלל, אך שינה את תשובתו לאחר ששמע את עורכת דינו אומרת כי קרא אותה אתמול (פרו' עמ' 180).

אף בעדות עד ההגנה אולג פרידלנד, חברו של הנאשם, אין כדי לסייע לנאשם. אולג סיפר שהנאשם אמר שהמתלוננת נמשכת אליו, שהיא כל הזמן ניסתה להתקרב אליו ולשבת לידו כאשר הנאשם כל הזמן ניסה להתרחק (פרו' עמ' 152), וכי יום למחרת האירוע סיפר לו הנאשם שהיה מגע פיזי בינו לבין המתלוננת ולאחר שהיא סירבה בשל היותה בתולה הוא גירש אותה מביתו (פרו' עמ' 153).

לא מצאתי כי יש בה לתמוך בגרסת הנאשם, כאשר עדותו נסמכת על דברים שהנאשם אמר לו, כאשר עד זה לא טרח להתייבב בפני משטרת ישראל ולמסור את גרסתו עוד קודם עדותו בבית המשפט (פרו' עמ' 158), וגם בהשתהות זו יש כדי ללמד על מידת מהימנות דבריו של העד. מכאן המדובר בעדות כבושה שאין כל הסבר לכבישתה. יתרה מכך, גם אם הנאשם אכן אמר את הדברים לעד, הרי אין בכך כדי ללמד על כך שאמר אמת, שכן סביר שהנאשם לא יספר את מה

שאירע באמת, אלא יציג את הדברים באופן שנוח לו.

לאור גרסת הנאשם אשר נתגלו בה בקיעים כשלעצמה, הסתירות והפרכות שצוינו לעיל, והתרשמותי השלילית מאופן עדותו של הנאשם בבית המשפט, הרי גרסת הנאשם אינה עומדת לא במבחן החיצוני ולא במבחן הפנימי ואין ליתן בה כל אמון.

החיזוקים לעדות המתלוננת והראיות התומכות בה

עדות המתלוננת בה נתתי אמון מלא, אינה עומדת לבדה. לעדות המתלוננת נמצאו חיזוקים רבים. עדותה נתמכת בעדות המוכר בקיוסק אשר ראה אותה מיד לאחר צאתה מדירת הנאשם - עדות בעלת משקל רב; עדות האם לה סיפרה מיד על מה שארע עם הגעתה מדירת הנאשם לבית המלון; ועדות המתנדב - הרב, בבית המלון. מעבר לכך אף עדויות מגורמים שונים במרכז הסיוע ובצה"ל אשר אליהם פנתה המתלוננת עוד טרם פנייתה למשטרה, מעידים הן על אותנטיות התלונה, הן על מצבה הנפשי הקשה לאחר יום האירועים נשוא כתב האישום, והן על כך שהמתלוננת לא ששה להתלונן כנגד הנאשם, אלא קודם לכן תרה אחר סיוע ותמיכה לאור הטראומה הקשה שחוותה.

עדויות אלו, מלמדות על התלונה המיידית ועל מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת מיד עם צאתה מדירת הנאשם, מצב נפשי של דחק ברור, אשר אינו יכול לדור בכפיפה אחת עם גרסת הנאשם, כי לא ארע דבר חריג בדירתו, אלא לכל היותר המתלוננת הייתה מאוכזבת מכך שלא התעניין בה מספיק באותו ערב.

אף האופן בו חשפה את האירועים, מלמד על אמיתות גרסתה, בשים לב לכך שהמתלוננת העלתה את הדברים גם אם לא באופן מפורש לאדם הראשון שפגש אותה - אדם זר לה אשר הבחין במצוקתו - המוכר בקיוסק, בהמשך בפני האם אותה העירה מיד כשחזרה למלון וסיפרה על הדברים, וכלה בפניותיה לגורמים השונים כמתועד במסמכים שהוגשו: פניה למרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית, מסמכים מצה"ל ומן העובדת הסוציאלית המלווה את המתלוננת.

אפרט החיזוקים על פי סדרם.

עדות המוכר בקיוסק - מר שמואל כהן

מר כהן אשר עבד באותו לילה בקיוסק הוא הראשון אשר פגש את המתלוננת, מיד לאחר שירדה מביתו של הנאשם ונפרדה ממנו. המדובר בעד שאינו מכיר כלל את המתלוננת. עד זה הבחין במתלוננת אשר הגיעה לקיוסק מיד לאחר האירוע, שניות ספורות לאחר שהיא נפרדה מן הנאשם. המדובר אפוא בעדות משמעותית המלמדת בבירור, הן על כך שעדות המתלוננת אמת היא, והן על כך שטענת העלילה שטען הנאשם אין לה כל בסיס..

עד זה סיפר באמרתו במשטרה מיום 18.2.2013 (אשר הוגשה בהסכמה כעדות ראשית) כי: **"עבדתי באותו היום במשמרת לילה..אני זוכר שבין השעות 01:00-03:00 נכנסה בחורה שנראתה לי בגיל 22 או 24 לערך והייתה בוכייה כאשר נכנסה לחנות. היא ביקשה שאני אומין לה מונית. שאלתי אותה האם הכל בסדר איתה והיא ענתה לי שהיא צריכה ללכת להורים שלה ומשם תתקשר למשטרה. אני זוכר שהיא כל הזמן הביטה לצדדים לראות האם מגיע מישהו והיא גם אמרה לי שהיא לא רוצה שישמעו אותה כשהיא מדברת איתי. נתתי לה בקבוק מים והכנסתי אותה אל תוך פנים החנות כך שלא יוכלו לראות אותה מבחוץ. ראיתי שהיא הייתה מאוד מבוהלת"** (ת/1- ההדגשה שלי י.ר.ל).

נמצאנו למדים, כי עד אובייקטיבי שאינו מכיר כלל את המתלוננת, הבחין בכך שהתנהגות המתלוננת חריגה, ראה את המתלוננת כשהיא בוכייה, מבוהלת ואף שמע מהמתלוננת, כי היא מתכוונת להתקשר למשטרה. עדותו של עד זה אשר ראה את המתלוננת מיד בתום המפגש שלה עם הנאשם כשהיא מבוהלת ומפוחדת, מחזקת באופן ממשי את עדות המתלוננת ומאמתת את גרסתה.

זאת ועוד, עדות זו, אף כשלעצמה, שוללת את טענת העלילה אותה העלה הנאשם, בניסיון ליתן הסבר מדוע שהמתלוננת תתלונן נגדו ותספר על מעשים כה קשים שעשה בה. קשה להלום טענה לפיה המתלוננת, באותן שניות או דקות ספורות שעברו מעת שנפרדה מהנאשם ועד כניסתה לקיוסק, הספיקה לרקום את אותה עלילה, ולא רק לרקום אותה, אלא לתכננה לפרטי פרטים ולהוציאה לפועל, תוך הצגת דמות מסוימת בפני המוכר בקיוסק - לבכות, להראות מפוחדת ומבוהלת, ולומר לו כי תלך למשטרה.

ברור שהדברים נוגדים את ניסיון החיים והשכל הישר, ומכאן ההסבר שניסה ליתן הנאשם - כי המתלוננת הייתה מעוניינת בו והתאכזבה מכך שהתעניין בבנות אחרות - אינו יכול לעמוד.

ודוק, דווקא העובדה, כי המתלוננת נצפתה בבירור באופן בלתי מתוכנן על ידי עד שלא היה קשור כלל לאירוע, שניות לאחר שנפרדה מן הנאשם, בטרם הספיקה להתעשת, ומתאורו עולה תיאור התואם את מי שחוותה זה עתה אירוע קשה, שומטת את הקרקע תחת טענת העלילה.

עדות אמה של המתלוננת

האם העידה כי היו באילת לרגל חופשה וכי לאחר שהמתלוננת יצאה לבילוי ביום חמישי היא חששה מכך שהמתלוננת תצא שוב לבד בערב, שכן היא אינה מכירה את החברים איתם היא יוצאת, אך המתלוננת הרגיעה אותה ואמרה לה שלא תדאג כי הבחור שהיא הייתה איתו הוא בחור טוב וליווה אותה עד החדר במלון.

בקשר לאירועי יום שישי סיפרה האם: **".. הלכתי לישון ובשעה 03:30 בלילה, היא (המתלוננת - י.ר.ל.) הופיעה ליד המיטה שלי ואמרה לי לקום ושאשב על המיטה, שהיא רוצה להגיד לי משהו ואז קמתי וישבתי על המיטה, אז היא אמרה לי: "אמא אנסו אותי". היא אומרת שהבחור שיצאה איתו אתמול והיום, שם סכין על הצוואר שלי וחנק אותי בגרון עם היד ואמר לי להתפשט. אני מתביישת לומר את כל הדברים שהיא אמרה, אבל לבקשת בית המשפט אני אומרת אותם. היא אמרה לי שהוא אמר לה לרדת לו למטה ואז הוא הכניס איבר המין שלו לפה שלה ואז היא עשתה "שמע ישראל" מהפחד אז הוא הפסיק עם זה. היא אומרת שהוא נגע לה בכל הגוף. לא היה לי כוח לשמוע עוד, הייתי מעדיפה לטפל בילדה מאשר לשמוע מה היה שם. היא היתה כולה רועדת. נתתי לה מים לשתות, נתתי לה תה, טיפלתי בה ואז אמרתי לה שתלך להתקלח ולהחליף בגדים. היא לא רצתה בשום אופן, היא שכבה על המיטה עד אור הבוקר היא בהתה בתקרה" (פרו' עמ' 9, ש' 13-3).**

היא הוסיפה, כי המתלוננת סיפרה לה שהיא הייתה עירומה לגמרי, כי הנאשם אמר לה להתפשט תוך שהוא חונק אותה, וכי צווארה של המתלוננת היה כואב ונפוח (פרו' עמ' 12). המתלוננת סיפרה לה שאמרה לנאשם שהיא בתולה וכי הוריה דתיים, והוא בכל זאת ביצע בה את המעשים המיניים. המתלוננת סיפרה לה גם אודות איומיו של הנאשם ש**"הוא ימחוק לה את כל הדור שלה. הכוונה שהוא יהרוג את המשפחה שלה"** (פרו' עמ' 9, ש' 25-26).

עוד ציינה, כי המתלוננת זרקה את הבגדים שלבשה לפח וכי למחרת קנתה לה בגדים חדשים.

האם סיפרה כיצד חששו לספר לבני המשפחה וכי במהלך השבת לקחה את המתלוננת, אשר הייתה במצב נפשי קשה, לשוחח עם רב שהיה במלון בתקווה שזה יקל עליה, והם אף התקשרו למרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית ושם אמרו להם לפנות לגורמים בצבא שכן מדובר בחיילת. ביום ראשון פנו לקצין העיר ומשם הופנו למהו"ת ובאותו היום סיפרו לבני המשפחה, פרט לאב שהיה חולה והם חששו מהשפעת הדברים עליו, ועל כן ספרו לאב רק בסוף השבוע, לאחר הגשת התלונה.

האם הוסיפה כי השפעת הדברים על האב הייתה קשה, וכי מחלת הפרקינסון ממנה סבל החמירה והוא פוטר מעבודתו. **"אני גם עזבתי את העבודה שלי בשביל לטפל בו בבית. אני שואלת מה נשאר להרוג אותנו אחרי שבעלי יושב בבית עם חצי גוף רועד וכל היום בוכה ואני לא ישנה בלילות ואני כמו גופה מסתובבת בבית והבת שלי פצועה, לא טוב לה בצבא ולא טוב לה בבית ועד היום היא מטופלת עם פסיכולוגיים.."** (פרו' עמ' 11, ש' 4-10).

באשר לטענת ההגנה, כי מדברי האם עולים אי דיוקים, למשל באשר לכך שאמרה בפני קצין העיר שהמקרה אירע לפני שהלכו למסיבה והנאשם רצה לעבור בביתו להביא את המתנה (פרו' עמ' 15), הרי אין לדבר זה כל משקל שכן אין המדובר בסתירה מהותית, ומעבר לכך האם ציינה כי היא לא זוכרת בדיוק מה המתלוננת אמרה לה והיא פחדה להעמיק ולשאול אותה.

התרשמתי מעדות האם כעדות שניתנה בכאב רב, באופן אמין ביותר, ואין באותם עניינים, שוליים במהותם, כדי לפגום במשקל הרב שמצאתי ליתן לעדות, או כדי לערער את מהימנות המתלוננת, בשל אותן סתירות כביכול בין התייחסותה לדברים שמסרה לה המתלוננת, לבין דברי המתלוננת. יודגש, כי עיקר הדברים עליהם העידה האם ביחס לדברים שסיפרה לה המתלוננת, עולים בקנה אחד עם הדברים שמסרה המתלוננת בעדותה. יתרה מכך, עדות האם מלמדת אף היא על כך שטענת העלילה מופרכת בעליל. שכן אין זה סביר שהמתלוננת תספר דברים אלו לאמה ולמשפחתה, אם היה מדובר בעלילה, כאשר ברור לה כי הדברים יגרמו לזעזוע עמוק וסבל רב למשפחתה ובעיקר לאביה בשל מצבו הבריאותי, כפי שאכן ארע.

עדות המתנדב בבית הכנסת - אליהו אוזן

עדות נוספת התומכת בעדות המתלוננת הינה עדותו של אליהו אוזן (ת/6). עד זה משמש כמתנדב בסופי שבוע בבית הכנסת במלון בו שהתה המתלוננת. העד סיפר כי אמה של המתלוננת פנתה אליו ביום שבת בשעה 17:00 וביקשה שהוא יברך את המתלוננת. המתלוננת סיפרה לו שהיא עברה "אירוע" עם מישהו באילת.

בפנינו אפוא עדות של אדם נוסף, אשר אינו מכיר כלל את הנאשם או את המתלוננת, אדם אשר למתלוננת אין כל אינטרס לפנות אליו ולבדות את הדברים, כאשר אף מעדותו עולה כי המתלוננת אמרה לו שעברה אירוע עם מישהו, ואף אם לא פרטה הרי רוח הדברים ברורה גם מעדותו.

מצבה הנפשי של המתלוננת

ממכלול העדויות, עולה כי המתלוננת הייתה נתונה במצב נפשי קשה לאחר המקרה, וכך אף בעת חשיפת האירועים בפני האם ובפני גורמים נוספים.

המתלוננת סיפרה בעדותה את שעבר עליה בתקופה שלאחר האירוע **"בחודש הזה של האירוע, של אחרי האירוע כמעט ולא התקלחתי, לא הייתי רוצה להתקלח, לא הייתי רוצה להסתכל על עצמי במראה, זמן ארוך לאחר**

האירוע בקושי הייתי ישנה, היו לי סיוטים שהיו מגיעים כל הזמן, בלי סוף, שגם עלה הרבה בחדר הטיפולים שלי ושל עמית" (פרו' עמוד 55, ש' 22-26).

עוד עלה, כי בשל פחדים של המתלוננת, בין היתר, להישאר לבד ולישון בבסיס, היא נאלצה לעזוב את התפקיד אותה ביצעה בצבא והועברה לתפקיד אחר: **"אני תמיד כאילו מבקשת שמישהי תישאר איתי. מודיעין זה גם לעבוד המון גם בשעות מאוד מאוחרות ואני לא נשארת, אני לא יכולה להישאר לבד. לישון לבד, אני לא ישנה לבד בבסיס גם שהבנות יוצאות הביתה אני תמיד מוצאת חדר אחר לישון. בסופו של דבר נהייתי סמב"צית, הייתי אמורה לצאת לקצונה ולא יצאתי ולא המשכתי בתפקיד שלי בתור סמב"צית בגלל שהיה לי נורא קשה להיות בבסיס העבירו אותי לתפקיד שיש יותר אפשרות לצאת הביתה" (פרו' עמ' 56, ש' 13-20).**

אף העובד בקיוסק, מר כהן, אשר ראה את המתלוננת בסמוך לאחר האירוע, העיד, כי הייתה מבוהלת ובוכיה ונראה היה שהיא חוששת שמישהו יראה אותה. מעדותו עולה, כי ניכר היה בביורר, שהמתלוננת מצויה במצב נפשי לא רגיל והוא הבחין בו וזכרו (ת/1).

אמה של המתלוננת סיפרה אף על מצבה הנפשי של המתלוננת בעת שסיפרה לה אודות המקרה - **"היא הייתה כולה רועדת. נתתי לה מים לשתות, נתתי לה תה, טיפלתי בה ואז אמרתי לה שתלך להתקלח ולהחליף בגדים. היא לא רצתה בשום אופן, היא שכבה על המיטה עד אור הבוקר היא בהתה בתקרה" (פרו' עמ' 9, ש' 11-13).** האם סיפרה כי למחרת ירדו לחדר האוכל לאכול: **"ולא יכולנו לאכול והדמעות עמדו לנו בעיניים, אז אמרנו למשפחה שהיא לא מרגישה טוב וקמנו והלכנו לחדר במלון" (פרו' עמ' 9, ש' 31-32),** וכי במשך כל אותו היום למחרת: **"היא כל הזמן התחבאה כל היום בחדר מהפחד, היא רעדה וכל טריקה בדלת היא היתה נבהלת והיא תפסה לי את היד כמו ילדה קטנה כל היום" (פרו' עמ' 10, ש' 3-4).**

עוד ציינה את התנהגותה של המתלוננת אשר: **"שבוע ימים היא לא רצתה להיכנס למקלחת כי היא התביישה להסתכל על הגוף שלה" (פרו', עמ' 9, ש' 15-17).**

אף המתנדב אשר אליו פנתה אמה של המתלוננת סיפר, כי המתלוננת נראתה לו ביום שלאחר האירוע סגורה ומופנמת (ת/6, ש' 11-12).

ניתן ללמוד על מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת אף ממסמכים שונים שהוגשו הנוגעים לפניותיה לגורמים מקצועיים מחוץ ובתוך הצבא בשל היותה חיילת במועד הרלוונטי. כך למשל מפרוטוקול שיחה של המתלוננת עם ראש תחום סיוע וליווי בצה"ל מיום 11.2.2013 (ת/9) עולה שהמתלוננת סיפרה לה, כי: **"מאז מה שקרה יש לי פחדים, קשה לי ללכת במסדרון אם הוא ריק, קשה לי שמסתכלים עלי אפילו למשל ברכבת וקשה לי להיות לבד".** יש לזכור, כי מדובר בשיחה שנערכה מספר ימים לאחר המקרה עם גורם טיפולי עוד טרם הגשת התלונה, ויש בה להעיד על האותנטיות של הדברים.

זאת ועוד, קיים מזכר נוסף המעיד על מצבה הנפשי של המתלוננת מאת סרן עמית בילגוראי, עובדת סוציאלית במהו"ת - מרכז התמודדות ותמיכה (ת/8א). באותה מזכר צוין, כי היא והמתלוננת נפגשו בפעם הראשונה כאשר המתלוננת פנתה אליהם ביום 13.2.2013 ומאז הן נפגשות אחת לשבוע-שבועיים. באשר למצבה הנפשי של המתלוננת לאחר המקרה צוין שם: **"באותה פגישה ראשונה המתלוננת (במקור נרשם שמה המלא של המתלוננת - י.ר.ל) הייתה נבוכה ומבוששת אולם סיפרה באופן ברור את הדברים שקרו. ניתן לומר כי בתחילת התהליך המתלוננת ניסתה**

להרחיק ממנה את משמעויות והשלכות האירוע ולהתנהג רגיל ככול שניתן. יחד עם זאת, תיארה קשיים בשינה (מתקשה להירדם, מתעוררת מספר פעמים בלילה) הימנעות מלהיות לבד ובעיקר הימנעות מלהיות עירומה (גם כשנמצאת לבד, גם במקלחת). בנוסף, חוותה מחשבות חודרניות שבאו לידי ביטוי בעיקר בחלומות בהקיץ המשחזרים את האירוע. כמו כן תיארה ניסיון שלא לחשוב על כך ללא הצלחה.

בשבועות לאחר מכן המתלוננת חוותה החמרה בסימפטומים: הקשיים בשינה הוחרפו, היא התחילה לחלום סיזמים בלילה וחווה עייפות רבה ושינויים במצב הרוח. כמו כן פחדה מאוד ללכת לבד גם בתוך הבסיס הצבאי והתקשתה להישאר נרבה מהבית. עם זאת, גם כשהייתה בבית חוותה חרדות ונמנעה מלצאת למפגשים חברתיים".

מכל האמור עולה, כי מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר המקרה נשוא כתב האישום היה קשה, וזאת בהתייחס לתקופה מיד בסמוך לאחר האירוע ואף בתקופה מאוחרת יותר. השינוי הממשי במצבה הנפשי של המתלוננת, בהתנהגותה ואף באופן תפקודה בצבא, והכל מאז קרות המקרה, יש בו להעיד על אמיתות גרסתה ולחזקה.

בעניין זה נפסק לא אחת, כי עדות בדבר המצב הנפשי יש בה כדי להעיד על אמיתות הגרסה. בית המשפט העליון התייחס לחשיבותו של המצב הנפשי של המתלוננת ב ע"פ 6399/10 פלוני נגד מ"י (15.7.12):

"לעדותה זו של המתלוננת, נמצאו חיזוקים בעדויות נוספות שנשמעו בפני בית המשפט, וכן במצבה הנפשי של המתלוננת, עת חשפה את המעשים, דבר שיש בו כדי להעיד על אמיתות גרסתה, ובנסיבות המתאימות יכול מצב הנפשי אף לשמש כראיית סיוע" (ע"פ 1751/10 פלוני נ' מדינת ישראל, לא פורסם, 05.06.2010).

אופן חשיפת האירועים

חשיפת המקרה החלה לאחר שהמתלוננת שבה אל בית המלון בסביבות השעה 03:30-04:00 העירה את אימה, וסיפרה לה על מה עשה לה הנאשם. האם הסבירה כי המתלוננת לא סיפרה לה לפרטי פרטים, וכי גם לה היה קשה לשמוע את הדברים (פרו' עמ' 9).

ראשית יצוין כי המתלוננת סיפרה לאם את עיקרי הדברים, כפי שעולה מעדות האם, אם כי לא ברמה שניתן לכנותה פרטי פרטים. עדיין רואה אני את העיקר בכך שהמתלוננת סיפרה לאם את עיקרי הדברים, כבר באותו לילה. מעבר לכך, הקושי של קורבנות תקיפה מינית לחשוף באחת את פרטי האירוע, הוא קושי ידוע ולרוב החשיפה היא הדרגתית.

מכאן האופן בו חשפה המתלוננת את הדברים והעובדה שמיד העירה את האם וסיפרה לה את עיקרי הדברים מלמדת אף היא על האותנטיות בתלונה המיידית.

בהמשך מיד לאחר ארוחת הבוקר הם התקשרו לעזרה נפשית ושוחחו עם הנציגה ארוכות, וזו הפנתה אותם לקצין העיר מאחר והמתלוננת הייתה החיילת באותה התקופה.

למחרת פנו לקצין העיר בבאר שבע ואחר כך נסעו לתל אביב לאחותה של המתלוננת, שם כינסו את כל האחים וסיפרו להם את שארע, ולאחר ששוחחו עם קצין האג"ם של המתלוננת הוא אמר לה שהיא חייבת להתלונן במשטרה. לבסוף

אזרו אומץ והגישו תלונה במשטרה ביום חמישי כשבוע לאחר האירוע. יצוין, כי האם העידה על כך שחששה מהגשת התלונה וכך גם המתלוננת (פרו' עמ' 9-10).

תימוכין נוספים ניתן לראות במזכר של המתנדבת ליאור גל-כהן ממרכז הסיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית (להלן: **"מרכז הסיוע"**) (ת/7). המתלוננת פנתה אל מרכז הסיוע עוד בטרם פנתה אל המשטרה, כאשר גם באותה הפניה הטלפונית אשר התרחשה ביום למחרת האירוע (9.2.2013) אך למעשה מספר שעות לאחר המקרה (אשר היה בשעת לילה מאוחרת והפניה בשעות הבוקר של אותו יום), המתלוננת מגוללת בפניה את אשר ארע לה, כאשר האם שוחחה אף היא עם המתנדבת וסיפרה לה כי המתלוננת הגיעה מאוחר מאוד בלילה, העירה אותה וסיפרה לה.

קיים אפוא תיעוד של שיחה נוספת של המתלוננת בסמוך מאוד לאירוע אשר יש בו להעיד על אמיתות הדברים. פרוטוקול השיחה שנערכה ביום 11.2.2013 בין המתלוננת לראש תחום סיוע וליווי בצה"ל (ת/9ב) יש בו להעיד על אותנטיות התלונה. במהלך השיחה המתלוננת מתארת את המעשים שביצע בה הנאשם לפי סדר השתלשלות העניינים, כאשר מצוין שם שהמתלוננת ביקשה להמשיך להגיע לשיחות, וכי היא מתלבטת באם להגיש תלונה.

אף ממכתבה של סגן זהר גבאי (ת/10), אשר הייתה באותה עת המפקדת של המתלוננת ניתן לראות כי המתלוננת לא הייתה מעוניינת בהגשת תלונה: **"כאשר שמעתי מהחיילת אודות האירוע ניסיתי לשכנע את החיילת להגיש תלונה במשטרה. בתחילה היא לא רצתה ובערך לאחר שבוע הגישה תלונה"**.

השתלשלות הדברים כאמור, מלמדת כי מיד לאחר המקרה המתלוננת נזקקה לעזרה ותמיכה נפשית תוך שסיפרה על הדברים לגורמים, היינו שמצבה הנפשי, שלה ושל בני משפחתה אשר לראשונה בחייהם מצויים בסיטואציה כזאת, היה קשה והם הסתייעו בגורמי תמיכה. עם זאת המתלוננת לא מיהרה להגיש את התלונה, אלא עשתה זאת רק לאחר שקיבלה תמיכה מבני משפחתה ואף גורמים בצבא אמרו לה שיש מקום לעשות כך.

המתלוננת לא ששה אפוא להגיש את התלונה, דבר השומט את הקרקע תחת טענת העלילה.

ודוק, אף שחשיפת הדברים נעשתה בצורה הדרגתית, הרי יש לזכור כי המתלוננת חשפה את הדברים בסמוך מאוד לאחר האירוע, כאשר היא פנתה אל קצין העיר כבר ביום ראשון לאחר שהיא ואימה חזרו מאילת, והתלונה הוגשה כשבוע לאחר האירוע.

מכל אלו מצאתי כי אשמת הנאשם ביחס לעבירות המין המיוחסות לו מכתב האישום הוכחה כנדרש.

עבירת האיומים והדחה בחקירה

הנאשם הואשם אף בעבירה של איומים ועבירה של הדחה בחקירה.

מחומר הראיות עולה כי איומיו של הנאשם החלו עוד במהלך ביצוע העבירות המיניות כאשר איים עליה בפגיעה בגופה באמצעות סכין. כך איים הנאשם על המתלוננת כי עליה להתפשט בתוך עשרים שניות (פרו' עמ' 41) והמשיך ואמר לה: **"אני לא מבין, את לא אוהבת את החיים שלך? את רוצה למות היום? אני לא מבין"** (פרו' עמ' 43). בהמשך לאחר שלא הצליח להגיע לסיפוק מיני בעקבות המין האוראלי שהכריח אותה לבצע בו הוסיף ואיים: **"מה, מה? את לא אוהבת את החיים שלך? ... תעשי מה שאומרים לך וזהו"** (שם, ש' 17-19).

אותם איומים המשיכו גם לאחר שהנאשם ביצע בה את עבירות המין כאשר איים עליה לבל תתלונן במשטרה והדיח אותה בעניין זה. המתלוננת סיפרה, כי הנאשם אמר לה: **"יש לי משפחה צ'צ'נית ואף אחד מהם לא יהיה מוכן שיהיה כתם במשפחה שלהם, שמישהו יכנס לכלא על דבר כזה, הם יפגעו בך"** (פרו' עמ' 45), וכי אם יכנס לכלא הוא **"ימחק לה כל דור במשפחה"** (שם).

בחינת מכלול הראיות מלמדת, כי אשמת הנאשם אף בכל הנוגע לעבירות האיומים והדחה בחקירה הוכחה כנדרש. האמור הינו בשים לב לכך שנתתי אמון מלא בעדות המתלוננת ודחיתי את גרסת הנאשם בחוסר אמון, מכל הנימוקים שפורטו לעיל.

מעבר לכך, תיאורה של המתלוננת בכל הנוגע לאיומיו של הנאשם ולכך שחזר והזהיר אותה מהגשת תלונה, עולה בקנה אחד עם דברי המתלוננת כי נאלצה לקיים עימו מגע מיני תוך איומי סכין, ועם עם העדויות האחרות בפנינו בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת מיד לאחר שנפרדה מהנאשם מתחת לביתו. האמור נוגע בעיקר לעדותו של המוכר בקיוסק מר כהן, אשר העיד, כי המתלוננת נראתה לו מבוהלת ומפוחדת כאשר פנתה אליו ולמעשה התחבאה בקיוסק ואף דברה באופן שחששה כי ישמעו אותה.

כל אלו מחזקים את עדות המתלוננת כי הייתה מאויימת על ידי הנאשם, דבר שניכר בבירור למתבונן.

גם עדות אמה של המתלוננת תומכת בגרסתה אף בכל הנוגע לאיומים ולהדחה, כאשר האם ספרה שהן פחדו להגיש את התלונה בעודן באילת ואף פחדו לצאת מהמלון, מחשש כי הנאשם מחכה להן מחוצה לו. אותם איומים וניסיונו של הנאשם להדיחה מהגשת התלונה מסבירים אף את השיהוי המסוים בהגשת התלונה למשטרה, לאור חששה של המתלוננת מפני הנאשם. עוד יצוין, כי המתלוננת אף סיפרה אודות איומיו של הנאשם לגורמים נוספים - כך למשל במסמך שנכתב על ידי העו"ס סרן עמית בילגוראי ממהו"ת (ת/8א).

סיכום

לאור כל המקובץ, לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות, משנתתי אמון מלא בעדות המתלוננת, בשים לב לעדויות המחזקות ותומכות בה, ובדחותי את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, מצאתי כי אשמת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר כנדרש.

אשר על כן אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)+(2)+(4) + סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין"); עבירת אינוס לפי סעיף 345(ב)+(2)+(4) + סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של ניסיון מעשה סדום לפי סעיף 25 וסעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)+(2)+(4) + סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)+(2)+(4) + סעיף 345(א)(1) לחוק; עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק, ועבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק.

השופט ב. אזולאי - אב"ד

אני מסכים.

השופט נ. זלוצ'ובר

אני מסכים.

לפיכך, הוחלט כאמור בחוות דעתה של השופטת י' רז-לוי להרשיע את הנאשם כאמור לעיל.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ה, 13 בנובמבר 2014, במעמד הצדדים